

FÉNYUGÓR

Evangeliumi hitebrestő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza-Egyesület. — Kiadóhivatal: Bndapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

„Nem találkoztak, akik visszatértek volna
dicsőséget adni az Istennek . . . ?”

Lukács 17:18.

Súlyos szavak és súlyos igazság. Különösen az Úr ajkáról Tizen gyógyultak meg és csak egy adott hálát. „A kilence pedig hol van?”

Súlyos szavak! Nem hallod-e testvérem te is? Az Úr szava ma is szól és hozzánk szól: „Nem találkoztak, akik visszatértek volna dicsőséget adni?” Mennyi okunk volna hálát adni ma is, most is. Külön-külön mindegyikünknek. Nekem és neked. Mint nemzet, mint gyülekezet, mint egyén. Az Úr pedig szomorúan szól: „A kilence pedig hol van?” Miért vagy te is, miért van a mi népünk is még a kilenc között? Miért van a szívünk, az ajkunk tele zúgolódással, keserőséggel, sóhajtással, amikor olyan kibeszélhetetlenül sok okunk van a hálaadásra. „A háború, szárazság, az inség, betegség, a közeledő tél . . . Mi lesz . . . ? Hogyan lesz . . . ?” Mennyi örömtől fosztod meg magadat, milyen üressé teszed a szívedet, az életedet, ha nem adsz hálát Istennek, ha csak a nehézségeket, hiányokat látod.

Kezdd el meglátni azt a sok jót, azt a kibeszélhetetlenül sok kegyelmet, irgalmat, amelyben részünk van napról-napra és akkor nem tudsz mást tenni „mint leborulni az Ő lábainál és hálát adni Neki.” Tedd meg most. Kezdd el most és akkor sokkal gazdagabb lesz az életed. És mindig több okot fogsz találni a hálaadásra.

Dr. F. M. d. f.

»Önts olajt a más sebébe, s a tiéd megenyhül majd.« Valamikor régen hallottam ezt az éneksort és megragadta a szívemet. Azóta meg is tapasztaltam már ennek valóságát.

Nem régen egy vidéki gyülekezetben voltam. Hallottam, hogy van a kis gyülekezetnek egy súlyos betege. Középkorú férfi, ki már hét év óta fekszik tehetetlenül. Kérték, hogy látogassam meg szegényt. A beteglátogatás szolgálata mindig öröm. Útközben csendben felkészültem, hogy mit is mondjak valakinek, akit ilyen nagy csapás ért. — Beléptünk az udvarra. Tolókosziban igen lesoványodott férfi ült. Fájdalomszántotta arcából beszédes szemei valami egészen különös fényben ragyogtak. Elkezdtünk beszélgetni és olyan csodálatos volt, nem kellett keresni a szavakat, a témákat. Rögtön benne voltunk és rögtön otthon voltunk. Nem e világról volt szó és nem e világban jártunk. Néhány perc alatt közösségünk volt az Atyával a Fiúban és így közösségünk volt egymással. Beszélt Isten országának nagy munkájáról keresetlen, egyszerű szavakkal, a szolgátról, amelyet végezhet ott a betegágyon és beszélt kérdéseimre magáról, a betegségéről, szenvedéséről is. De mindent olyan békességgel, olyan csendes örömmel, hogy úgy éreztem, itt nekem nincs mondanivalóm, mert itt járt már előttem az Úr, az áldott orvos és Ő szólt és Ő elvégezte a legnagyobb gyógyítást: egy lélek békességet talált, — haza talált.

Hazajött az asszony, egész nap néhez munkában volt a fiával együtt, kukoricát tört. »Magára hagytam egész napra szegénykémet« — mondta csendesen, mosolygós arccal, ragyogó meleg szemekkel. »Most elkészitem a vacsorát, rendbeteszem szegénykémet és megyek a bibliaórára, találkozni fogunk.« Igen, — találkozni fogunk, vele is, a többivel is, mindazokkal, akiknek találkozásuk volt az élő Megváltóval.

Kiléptem a kapun. A szívemben mély békesség volt. Adni akartam és kaptam. Szolgálni akartam és nekem szolgáltak. Mi az én sebem ezekhez a sebekhez képest, mi az én szenvedésem ehhez a szenvedéshez képest... Igen, itt járt előttem az Úr és én — mintha láttam volna a láthatatlant.

Dr. F. M. d. f.

A poros utcán egy darab kenyér fekszik félredobva. Sietnem kell. Ki ne sietne ma ebben a nagy városban? De ezelőtt a darab kenyér előtt mégis megálltam csendben. Mintha valaki elmondta volna a történetét: A szántóvető elveti a magot. Sok fáradságába, orcája verejtékébe kerül. Végre elkészül. Csendben megáll, összetett kézzel. Tudja, amit ember tehet, azt ő megtette. De ebből még nem lesz aratás. Ez a nagy, hatalmas Isten kezében van. Ő fog cselekedni, mert meg van írva Róla: »Füvet sarjaszt és növényeket az embereknek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből.« »Kenyeret ad, amely megerősíti a halandónak szívet.« (Zsolt. 104:14,15.)

Mindezt elmondja ez a darab félredobott kenyér. Sietnem kell tovább. Mégsem tudok szabadulni a kenyértől.

Kenyér a porban! Isten ajándéka a porban!

Lelkem előtt megjelenik Valaki, aki azt mondta magáról: »En vagyok az életnek kenyere.« Jézus, az Isten fia volt, Őt is megvetették és semmibe sem vették. Kenyér a porban!

Most, az őszi betakarításkor lélekben és igazságban ünnepelek. Összekulcsolom a kezem az áldott kenyér fölött. Boldogan áldom az Istent, aki földjeinket ebben az évben is gazdag terméssel ajándékozta meg. És azután áldom az Istent, aki Jézust, az égi kenyeret adta nekünk!

Szól-e a hálaének?

»Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.« Hálaénekkel van-e tele a szíved? Akik nem énekelnek háladalt, azoknak az éneke hamis ének. Hangjuk sérti a fület. Isten füle nagyon érzékeny. Észreveszi a legkisebb diszharmoniót.

A hálátlanság szerencsétlenné és boldogtalanná tesz. Hálátlan emberek nem szolgálhatnak Istennek. Isten Igéje megmutatja a kivezető utat hálátlanságból a háladatosságra: el ne feledkezzél semmi jótéteményéről! Sokat találhat mindenki az életében, amiért Istennek még mindig hálát adhat.

Az Isten iránti igazi hála Golgota keresztyénül születik meg. Megbocsátatlan bűnökkel terhelt szív nem tud hálát adni. Ezért mindenekelőtt el ne feledkezzél arról, hogy Isten minden bűnödöt megbocsátotta.

Hála és megelégedés.

Sziklás hegyvidéken történt, ahol ebben az évben a szokottnál is kevesebb volt a termés. Az Úr áldása elmaradt, csak burgonyában mutatkozott bőség. Húvós novemberi estén felke-resett a lelkész egy szegény, kilenc-gyermekes családot. Az egyszerű haj-lékban mindnyájan együtt voltak és éppen az asztali imádságot mondták. Az asztalon nagy tál sült burgonya és semmi más. Sűrűn mártogatták a gyer-mek a sóba. A vidám, megelégedett arcok elhallgattatták kérdését: »Mi lesz veletek ebben a nehéz esztendő-ben?« A gazda felelete szinte rendre-utasította: »Bennünket az Ursten még soha éhezni nem hagyott!« S az egyik szőkefűrtös kisfiú vidáman kiáltotta: »Hiszen elég burgonyánk van!«

Emlékezés.

Fényesen tündököl a ragyogó őszi nap, melynek sugarai felolvasztották az éjjeli dér utolsó fehér csikjait. Kitárom szobám ablakát, hogy az őszi napfény sugarai jobban simogassanak, vigasztaljanak. Eszembe jut számtalan elmúlt évem, melyet besugározott édes-apám kedves lénye, ki ma a koporsó-ban nyugszik. A szelid napsugárként ragyogó szempárt lezárta a halál hideg dere. Szemeimből könnyek gördülnek. Amde lelkem vigasztalódva tekint föl-fele, Ahhoz, Aki vonta édesapámat is földi életében, — az Úrhoz, Aki időt adott néki is, hogy beletekinthessen az ő véghetetlen szerelme tengerébe. Az őszi szél fuvalma egy fehér nyárfalevelet sodort az ablakom párkányára. »Elég néked az én kegyelmem« — mint-ha hallanám a fák leveleinek susogásán keresztül. Fehér levél... fehér lélek... Igen, nagy az én vigasztalásom, mert az, aki elszakadt most tőlünk itt a földön, mint ez a fehér nyárfalevél az ágáról, az édesapám is fehér volt. Megmosta Annak vére, akit szeretett s akihez elmehetett, aki felvitte őt oda, ahol Ő van, a Jézus Krisztus.

Hadd legyen itt még néhány szó édesapámmal kapcsolatban.

Mikor az Úr Jézusé lettem, bo-csánatot kértem édesapámtól mindazért, amit ellene vétettem. Könnyes szem-mel ölelt meg, szó nélkül, de lényé-ben visszatükröződött az a nagy hála Isten iránt, aki gyermekét ilyen nagy kegyelemben vezérelte.

Egyik születésnapjára Bibliát kapott

tőlem. Mikor legközelebb meglátogat-tam, kérdeztem, olvassa-e a Bibliát? Szelid mosolygással ajkán csendesen ejtűnt. Kis 4 éves unokája magya-rázta aztán: »Azt a nagy fekete köny-vet? Igen, a nagyapa mindig olvas-sa, ha a nagymama elmegy.«

Egy vasárnap este édesanyámon volt a sor, hogy a bibliáórára menjen. (Vi-déken laktak és az unoka mellett ma-radt egyik vasárnap az egyik, másik alkalommal a másik.) Mikor édes-anyám hazaérkezett, a petróleum-fű-gőlámpát szerette volna meggyújtani, de igen meleg volt a lámpaüveg. »Bizo-nyosan most oltotta el az öregem« — gondolta. Csakugyan így is volt. De mivel nem tudott elég gyorsan el-tűnni, a Bibliát ott felejtette az aszta-lon a lámpa alatt. Tehát ismét ol-vasta.

Gyakran megtörtént az utóbbi idő-ben, hogy szintén öreg édesanyámnak segítségre lett volna szüksége. Kereste apamat, hogy segítsen, s a fűskam-rában találta meg térden imádkozva. — Így készítgette az én hűséges Uram s irányította útját hazafelé. Nem volt beteg. Vágyó szívvel felvette az Úr szent vacsoráját s csendben haza-ment.

S. O. d. t.

És áldlak, hogy a bimbó elfagyott

Láttam a bimbót, s hittem a virágban.
Láttam a szikrát és hittem a lángban.

Hasadt a bimbó, kinyílt a virág.
Éledt a szikra, felcsapott a láng.

És velük nyílt és lángolt a hitem.
Ő, a hegyet tengerbe meritem!

Nincsenek korlátok és messzeségek!
Égnek a lángok! Hiszek! En is égek!

De most a bimbó... korán elfagyott.
Kihúnyt a szikra... sötétben hagyott.

És a hitem is... elfagyott velem,
és kialudt és elhagyott velem?

Vagy bimbó nélkül higyjek a virágban?
És szikra nélkül is higyjek a lángban?

Járni tanuljak zúgó tengeren?...
Nem látok mást... csak Téged, Mes-
terem...

csak Téged, az egyetlen, a nagyot!
...És áldlak, hogy a bimbó elfagyott.

T. E. d. t.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Okt. 1. Fil. 1, 12—21. Zsid. 12, 12—17. Ha a csüggedés és elerőtlenedés hatalmába is keríti olykor a lelkünket, nem szabad ebben megmaradnunk. Sőt testvéreinket is kötelességünk kisegíteni ebből. Gondosan irtsuk ki a »keserű gyökeret« kölcsönös megalázkodás által.

Okt. 2. Fil. 3, 7—14. Zsid. 12, 18—29. Nézzünk Isten drága ígéreteire, amelyeket hit által megnyerünk, ha kitartunk. Utunk végcélja az a »mozdít-hatatlan ország« odafenn.

Okt. 3. I. Kor. 9, 6—11. Lk. 12, 15—21. I. Kir. 17, 8—16. Az Úr megmutatja hatalmát a szükség idején. Ahol van hit és engedelmség az Úr szava iránt, ott Ő megdicsőítheti szent nevét.

Okt. 4. Péld. 6, 6—11. 10, 3—5. 30, 7—9. I. Móz. 24, 1—27. Ábrahám féltőn örködött afőlött, hogy családjába pogány szellem be ne térközhessék. Bizonyos volt afőlött, hogy az Úr ebben segítsegeré lesz.

Okt. 5. V. Móz. 24, 14, 15, 17—22. I. Móz. 24, 18—54. Ha valami az Úrtól van, akkor olyan rendben és simán megy végbe minden. Az Úr lépésről-lépésre vezeti az Ő hű szolgáját s a sziveket öröm és béke tölti meg. Az ember csak imádattal hajolhat meg ilyenkor az Úr vezetése előtt.

Okt. 6. Fil. 4, 10—20. I. Móz. 24, 55—67. Kedves befejezése annak az útnak, amelyet hívő imádság indított el. Senki nem állott ellent az Úr vezetésének. Rebeka is hittel mondta ki: »Elmegyek!« — s az Úr megaldotta.

Okt. 7. Máté 9, 35—38. I. Móz. 25, 29—34. Ezsau pillanatnyi előnyért feláldozta lelkének kincsét. Végzetes cse-re volt. Vigyázzunk, mert minket is megkísért így a sátán!

Okt. 8. Ján. 4, 31—38. I. Móz. 27, 1—29. Semmit nem vehetünk magunknak, ami nem felülről adatott nekünk. De ezt várjuk hittel s ne igyekezzünk bűnös mesterkedéssel siettetni vagy ki-erőszkolni. Beszennyezzük ilyenkor lelkünket sokféle bűnnel.

Okt. 9. Jel 14, 14—20. I. Móz. 27, 30—46. Az álnokság előbb-utóbb kitudódik. Sok lelki narc és szenvedés jár a nyomában. Jó annak, aki megalázkodik alatta és ezzel pontot tesz a megtörténtek után s nem akar ismét álnoksággal kimenekedni.

Okt. 10. I. Kor. 10, 16—32. Máté 22, 1—14. I. Móz. 28, 1—22. Isten kegyelmesen lehalaj a bujdosó Jákókhöz. Drága ígérettel erősíti meg és szent-segének megmutatásával nyitogatni kezdi Jákób lelki szeméit.

Okt. 11. Ján. 6, 24—29. I. Móz. 29, 1—30. Jákób számára megkezdődik az Úr nevelő iskolája Lában házánál. Öröm és bánat emeli vagy süllyeszti alá élethajóját. Megismeri az álnokság keserű voltát a saját esetében, amikor Lában vele bánik úgy.

Okt. 12. II. Móz. 16, 2—7a. I. Móz. 30, 25—31. A kegyelmes Isten mindig megsegítette Jákóbot, bár sok próbán vitte keresztül. Keze alatt meg-sokasította Lában vagyonát. De most már vágyik a maga hajlékában úr lenni.

Okt. 13. Lk. 14, 12—15. I. Móz. 31, 17—29. Jákóban erőt vesz a honvágy. Nem tudja türelmesen bevárni az Úr megszabadítását. Önmaga segít magán. De az Úr irtalma jóra fordítja a közeledő veszedelmet.

Okt. 14. I. Kir. 19, 1—8. I. Móz. 32, 1—21. Míg az ember önmagában küzködik és imádkozik, az Úr kegyelme, mint egy kiterjesztett sátor, föléje borúl. Bár csak megnyílnának szemünk annak meglátására, hogy nem kell nekünk erőlködnünk!

Okt. 15. Zsid. 9, 11—15. I. Móz. 32, 22—32. Mikor Jákób belátta, hogy önereje, igyekezete mind kevés s nem segít rajta, megtört az Úr előtt s le-számolt önmagával. Mindennél forróbb vágya lett, hogy az Úr áldása nyugodjék meg rajta.

B. A. d. t.

★

Két dolog felett csodálkozhatunk: Isten szüntelen való szeretetén az emberi hálátlansággal szemben és az ember szüntelen való hálátlanságán Isten szeretetével szemben.